

Aleg. 102

Wniosek

Ustawa krajowa o urządzeniu służby zdrowia z dnia 2. lutego 1891 r. L. 17. (Dz. u. kr.), a szczególnie §. 17. tejsze ustawy i na tej podstawie wydane rozporządzenie c. k. Namiestnictwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym z dnia 30. sierpnia 1892 L. 67596 stało się dla ludności nadzwyczaj uciążliwe i do wykonania z wielu względów wprost niemożliwe

Ustawa bowiem zamiast pożytku szkodę tylko przynosi ludności kraju, szczególnie tam, gdzie nie rozsądek, ale czeza formalistyka organom rządowym dyktuje sposób odnośnych przepisów.

Doświadczenie bowiem poucza, że w obecnie zorganizowanych dystryktach akuszeryjnych, które nie rzadko obejmują po kilka gmin, akuszerka okręgowa mimo najszczerszych chęci nie jest w stanie zadość uczynić żądaniom publiczności i zmuszoną jest odmawiać bardzo często pomocy u rodzających.

Tak zwane zaś babki, wykonujące dotąd praktykę akuszeryjną w gminach wiejskich, usuwają się od udzielenia pomocy nawet w koniecznych wypadkach, a to z obawy przed karą.

Z uwagi więc, że obecne okręgi akuszeryjne, z powodów wyżej przytoczonych, chybają celu ustawą zakreślonego;

z uwagi, że narzekania ludności na panujące obecnie stosunki za usprawiedliwione uznaje, podpisany stawia następujący wniosek

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Poleca się Wydziałowi krajowemu wypracowanie i przedłożenie już na najbliższej sesji zmiany §. 17. u. kr. z dnia 2. lutego 1892 r. w tym duchu, aby obowiązek utrzymania akuszerok okręgowych ustał, a fundusz przeznaczony na utrzymanie akuszerok okręgowych był użytym na stypendya dla kandydatek z pośród kobiet wiejskich, pragnących się kształcić na akuszerki, aby w każdej wsi była akuszerka ukwalifikowana.

Stypendya te będą rozdawane corocznie tak długo, dopokąd potrzeby w tym względzie nie będą zupełnie zaspokojone.

Lwów, dnia 30. stycznia 1897.

Wnioskodawca:

Antoni Styła w. r.

Ostapczyk, Winniczuk, Wójcik, Niebyłowiec, Hamorak, Data, Okuniewski, Warzecha, Milan, Krempa, Średniawski, Klemensiewicz, Soleski, Bojko.

